

ISKRE

2012/ŠT.1

LETNIK 45

KAZALO

UVODNIK

ŠKOFIJC ITER FACIT

- Počitniška ameriška odisejada
- Pismo iz Afrike
- Danska od blizu 2012
- Berlin, Berlin
- S primorske burje v estonsko pravljico
- Allons à Pariz

PROJEKTNI ŠKOFIJC

- Projekt Comenius – poročilo gostiteljev

ŠKOFIJC VOLUNTIRA

- Predsodek manj, spoznanje več

ŠKOFIJC V SLIKI

- Jesenski športni dan
- Delovni tabor v Bosni
- Duhovni vikendi 3. letnika
- Državno atletsko tekmovanje v Brežicah
- Prvi šolski ples
- Uspešni slovenski športniki na ŠGV
- Naši večeri – predavanje Matevža Červa
- Stična mladih
- Obisk Johna Pridmora

ŠKOFIJSKA ESTRADA

- Ana Čufer, svetovna podprvkinja
- Sosedska (ne)ljubezen

ŠKOFIJC V ŠTEVILKAH

Statistika imen

Spoznajmo prvoletnike

ŠKOFIJSKA DOMAČICA

Izjave profesorjev

Pesmi

Razredni rap

Predstavitve dijaške skupnosti ŠGV

Solsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

18507

GLAVNI UREDNICI
Sara Bensa
Sara Trošt

TEHNIČNI UREDNIK
Benjamin Smrdelj

MENTORSTVO
Tatjana Božič

FOTOGRAFIJE
arhiv spletne strani ŠGV

Vipava, november 2012

UVODNIK

Drage škofijke in škofijci!

Za nami so že jesenske počitnice, to pomeni da je do konca pouka (za večino) „samo“ še dobrih 6 mesecev. Uredništvo upa, da ste si čim bolj odpočili svoje brihtne glavice, kar se da veliko novega doživeli in se čim bolje pripravili na invazijo testov, seminarskih nalog in spraševanj.

Letošnje prve Iskre so obarvane predvsem potovalno (za tiste, ki ste cele počitnice preživeli doma z mislimi o tujini) z dodatkom zanimivih člankov o preživljanju prostega časa – za tiste redke, ki se v prostem času dolgočasite in tako morda najdete navdih, kaj početi med naslednjimi počitnicami. Okrašene so z dejstvi o naših fazančkah – da jih malo bolje spoznamo, za češnje na vrhu pa je naše uredništvo pobrskalo po celi šoli, izprašalo vse dijake in naredilo izbor najboljših ‘medpoučnih’ vicev, se zelo potrudilo in naredilo statistiko imen naših dijakov ter samega predsednika dijaške skupnosti nagovorilo, da je o njej napisal članek. Iskre so vam servirane z bogatimi slikovnimi prilogami ob minimalnem izkoristku barve (tak je bil vsaj namen). Bon appétit!

Še preden zagrizete v slastno branje Isker, vam uredništvo želi, da bi prečkali goro šolskih obveznosti po čim lažji poti, s fotoaparatom v roki in pisalom za ušesom, ter vas vabi, da zabeležite, kar se vam na tej poti zgodi, potem pa delite svoj košček življenja z nami v naslednjih Iskrah!

Carpe diem!

Uredništvo Isker

ŠKOFIJC ITER FACIT

Počitniška ameriška odisejada

Udobno sem se namestila na svoj sedež pri oknu, zaprla oči in letalo je 9. julija vzletelo z brniškega letališča proti Ameriki.

Moja zgodba pa se je lotila že veliko prej, in sicer neke novembrske ure sociologije, ko nam je profesorica Smrdelj povedala za ta program. Doma sem iz radovednosti pogledala, kako zgleda ta prijavnica. Odločila sem se, da bom poskusila.

V prijavnici sem morala napisati nekaj esejev o tem, kakšni so moji pogledi na voditeljstvo, o problemih v naši družbi in kako bi jih lahko rešila.

Bila sem zelo vesela, ko sem izvedela, da sem sprejeta. Iz cele Slovenije nas je bilo izbranih 10 mladih in dva starejša. Vsi smo se zelo veselili tega potovanja. Kdo pa se ne bi veselil zastoj počitnic v Ameriki? Tako je. Vse stroške je krila organizacija Meridian, tako smo lahko brezskrbno uživali vsak trenutek.

Najprej smo prispeli v glavno mesto Amerike, Washington. Tam smo spoznali še ostale udeležence tega programa iz Srbije, Slovaške in Madžarske ter glavne organizatorje. Prav z vsakim se je bilo prijetno pogovarjati in začele so se plesti prve prijateljske vezi med nami.

Po petih dneh smo se razdelili v tri skupine v mesta Raleigh, Burlington in Kansas City. Moja skupina je odšla v Kansas City, za katerega pravijo, da je srce Amerike. Tam sem stanovala pri prijetni petčlanski družini. Tu je program potekal malce drugače. Imeli smo veliko zabavnega prostovoljnega dela v različnih ustanovah. Zvečer pa smo imeli čas, da so nam Američani predstavili svojo kulturo, pa naj bo to hamburger na sto in en način ali velika zabava pri bazenu. Skupaj smo preživeli nekaj nepozabnih večerov.

Kot zadnje mesto pa smo obiskali Chicago. Oh..., velike stolpnice, veliko mesto in ogromno ljudi ... Uživali smo še zadnje dni skupaj in se na koncu stežka poslovili.

Meta Červ, 3. b

Bilo je nepozabno! Če te veseli potovanje, drugačne kulture, prostovoljstvo ter spoznavanje ljudi, se tudi ti potruji in izpolni prijavnico, kajti, kaj več ..., mogoče boš ravno Ti čez nekaj mesec pakiral... ☺

Pismo iz Afrike

Lepo pozdravljeni, škofijci in škofijke!

Pišem vam iz dežele, ki ..., dokler je ne vidiš, ne verjameš in si ne moreš predstavljati ... To je dežela kakava

(brez čokolade), kavčuka, kave ... **Je dežela, kjer vladata kaos in urejenost hkrati.** To na primer dokazujejo ceste, ki so obupne in polne lukenj, ampak promet vseeno »laufa«. Sami smo okusili značilne razbite kombije, saj smo morali iz

Abidjana v San Pedro. Ti Afričani so zelo prebrisani, kar se tiče denarja. Plačlaš prevoz in te zapeljejo do bencinske, pa ti rečejo: »Plačali ste samo prevoz in šoferje, potrebujemo pa še denar za bencin.« Pavle (colski misijonar na Slonokoščeni obali) je hitro rešil zadevo. Odslovil je ta kombi in poklical drugega. Tam je vse ena »barantarija« (barantati – pogajati se za ceno =)). Potovanje do misijona je trajalo kar 8 ur, ampak v teh 8 urah smo videli ogromno: od tega, kako zgleda mesto, do najrevnejših vasic; povsod so bili tržnice, trgovci in smeti. Ko smo prispeli v center, ki ga je Pavle zgradil, je bil to čisto drugi svet. Človek začne zelo ceniti čistočo in

urejenost. Dnevi izgledajo zelo različno, ampak vsak večer se naša kanjedolska družčina (Kanji Dol – kraj poletnih dnevov duhovnosti) zbira v apatámu (nekaj podobnega kot utica) za refleksijo dneva.

Tukaj imajo ljudje za našo evropsko miselnost zelo čudne običaje. Npr. ljudje v vaseh, ki še ne poznajo krščanstva, otroke, ki se rodijo npr. kot albin (brez pigmenta) ali pa imajo prirojeno kakšno napako, dobesedno vržejo v termitnjak, saj mislijo, da je to znak čarovništva. Ali pa, če vidijo na sebi kakšno bulo (bolezen, ki jo povzroča neka bakterija – okužbo omogoča voda), sklepajo da gre za čarovništvo in ne gredo k zdravniku, bula pa ta čas rase, in ko počí, je okužba že tako razširjena, da je potrebna konkretna operacija. Obiskali smo tudi bolnice, kamnolom, industrijo kavčuka (smrdi, smrdi, smrdi ... po gumah), nasad kakava, kave, tržnico, maše ... ja, maše ... waaaw !

Nedeljska maša traja po 3 ure, ampak niti za trenutek ne pomisliš na dolgčas. Njihovi ritmi

te totalno prevzamejo. Ne moreš ostati niti minutke pri miru, ko tolčejo po bobnih. Če primerjam naše sodelovanje pri maši z njihovim, lahko rečem, da smo mi živali v nezbranosti. Nekatere župnije imajo mašo enkrat na 3 mesece, ker je toliko cerkev brez župnika. In ljudje cenijo duhovnika in mašo. To potrebujemo tudi mi!

Začeti moramo ceniti stvari, ki so nam dane v takem izobilju.

Tam so ljudje preprosto srečni in dajo vse za gosta. V neki vasi, kjer smo imeli mašo, so nam pokazali njihov običaj. Skuhajo kosilo: ribe, manjok (čuden krompir), polento (kot bi jedel gumo), piščanca – vse zelo pikantno – in ga postrežejo gostom. Ko se gosti najedo, jejo možki, nato ženske in šele nato otroci.

Na prvem takem kosilu sem se počutila zelo krivično do njih; nisem mogla pojesti toliko, kolikor so naredili, ampak ko so mi pa povedali, da vse ostalo dobijo oni, se nisem več trudila prenaledati se. Tako dobri so do svojih gostov, da dajo za darilo še kar kozla ali pa

petelina. Njihova gostoljubnost je neverjetna. Ali kje v Sloveniji direktor firme povabi goste domov na kosilo? Tukaj je bil direktor tovarne kavčuka tako vesel, da smo prišli, da nas je povabil domov k sebi na kosilo. Neverjetno! Ko že govorimo o prijaznosti ljudi, lahko povem, kako so bili ob obisku neke revne vasice na obali otroci neverjetno zaupljivi. Prvič v življenju so videli belca (oni rečejo kar »uni iz gozda«) in že so nas objemali in nas niso hoteli izpustiti. Sama ne znam niti kančka francoščine, ampak s pomočjo igre se da o vsem sporazumeti. **Komunicirali smo z risanjem po pesku, rokami in nasmehi.** Na tržnici pa je komunikacija malo bolj zahtevna. Za barantanje je dobro imeti ob sebi kakšnega francosko govorečega =). Kot zanimivost povem, da lahko »all starke« ki so v Sloveniji 60 evrov, tam dobiš za 4000 frankov, to je okrog 5 evrov, če seveda »zbarantaš«. To pa je v glavnem odvisno ob prodajalca – koliko popusti na ceni in koliko ti vztrajaš. Na tržnici pa dobiš vse! Dobesedno vse mogoče! Od mobilcelov (zanimivo je, da nekateri nimajo strehe nad glavo, imajo pa mobilcel) do spečenih rib. Pavle kupuje hrano za Evropejce v marketu, ker ve, da nismo navajeni na njihovo hrano. Ampak ne le na hrano, tudi na podnebje nismo. Sama nisem imela težav, ampak nekatere sta vlaga in soparna vročina kar precej utrudila.

Na misijonu smo pomagali tudi zidati hiše in kopati zemljo za vmešavanje v beton. Ja, Pavle je lepo povedal, da se ne smemo prenarezati, ker je možnost, da bi kakšen zbolel. Hvala Bogu, ni nobeden imel hujših zdravstvenih težav. En dan smo šli pomagat tudi na misijon k Ivanu Bajcu (Pavlovemu bratu, prav tako colskemu misijonarju), tam smo pomagali prekladati »dile« (lesene plošče). Veliko je stvari je potrebno narediti. In res občudujem delo misijonarjev. Oni imajo nalogo živeti krščansko življenje. Sliši se sila lahko, ampak ni! Majhen korak, ki je običajno neviden, je morda opazen po desetih letih. Za to je potrebnega veliko potrpljenja. Misijonarji so neverjetni Božji delavci. Hvaležni smo lahko zanje in ponosni na njihovo delo.

Da povzamem. Afriko doživljam kot svoj drugi dom. Ta narava, te živali so me enostavno prevzele. Ostala bi tukaj, če bi bilo mogoče. Svojo vizo in potni list bi kar zažgala =). Ampak vem, da se bom morala vrniti. Uživala in vpijala bom to Afriko, dokler ne mine 14 dni. Potem pa bo spet treba sesti na letalo (pobrati še par »zastonj« stvari =)) in odleteti domov. Ko smo prileteli v Abidjan in

sem videla prvo afriško drevo, sem si rekla, da bom prišla nazaj. In po toliko preživetih dnevih v Afriki lahko to samo še potrdim. Vem, da se bom vrnila!

Lara Štefančič, 4. b

Danska od blizu 2012

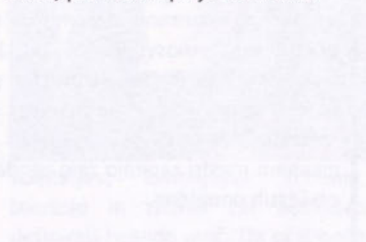
V organizaciji Društva slovensko-danskega prijateljstva je letos v začetku septembra potekala ekskurzija Danska od blizu. Na Dansko se je odpravila skupina 40 dijakov slovenskih srednjih šol, med njimi tudi jaz.

Odpravili smo se v deželo lego kock, pravljicarja Andersena, vikingov, nešteti otokov, muhastega vremena ... Danska se močno razlikuje od Slovenije. Že geografsko

je razlika očitna, saj je povsod sama ravnina. Najvišji vrh je na nadmorski višini 175 metrov in vzpon nanj je bil prava muka. Da pa nismo le spoznavali Danske, smo pripravili predstavitev Slovenije za Dance. Očarani so bili nad lepotami naše dežele in če se bodo njihove besede

Lepo vas pozdravlja kanjedolska skupina na misijonu v Slonokoščeni obali, predvsem pa jaz sama. 😊

uresničile, bo drugo poletje v Sloveniji mrgolelo danskih turistov. Zadnji večer popotovanja smo pripravili recital Pavčkovih pesmih za Slovence, ki živijo na Danskem.

Ko so po dolgem času slišali slovenske pesmi, so mnogim stopile solze v oči.

Od vsega so največji vtis name naredili ljudje in njihov način življenja.

Povsod stojijo vetrne elektrarne, vsi se vozijo s kolesi in jih na parkiriščih sploh ne zaklepajo. Njihovi domovi in šole so skromno opremljeni in mladi se osamosvojijo že pri 18 letih. V šolskih laboratorijih so najbolj moderne naprave in računalniki. Trgovine se tudi v glavnem mestu zapirajo zelo zgodaj, ob šestih popoldne.

Eva Gregorc, 3. b

Berlin, Berlin

Pravzaprav se je vse zelo hitro zgodilo. Po prejemu nagrade na tekmovanju iz novejšje zgodovine (EU-story) sem imela le nekaj dni časa, da napišem motivacijsko pismo in se s tem vpišem na eno izmed akademij. Prav čudno bi bilo, če bi se tega lotila kakšen dan prej.

Kot po navadi sem odlašala do zadnjega dne. In potem, pet minut pred polnočjo, panika. Klasika. 😊 Vseeno mi je uspelo poslati vse potrebno in še več, sprejeta sem bila na akademijo v Berlin!!!

Čeprav je Danska prečudovita država z dobrimi pogoji za študij, delo in življenje, ima kot vsaka dežela svoje slabosti. Teden dni zagotovo ne zadostuje, da bi spoznali vsak košček te države, je pa dovolj za pokušino. In mogoče se še kdaj vrnem na sever.

Strah in živčnost pred letenjem (ter dejstvom, da se prvič podam v tujino kar sama) nista prevladala, tako da sem v opazovanju ljudi na

letališču in v samem letu naravnost uživala. Vendar sem se, po ne tako dolgem poletu, počutila neverjetno

utrujeno. Vsa vesela, da sem srečno prišla in da se moja prtljaga ni izgubila, sem zakorakala skozi izhod. Tam je že čakal name čeden nemški mladenič, ki je v roki nosil napis Eustory. Z njim sta čakala še dva Španca in ko smo pobrali še dekle s Poljske, smo se s taksijem odpeljali do prenočišča. Bilo je pozno zvečer in želela sem si spanja, a ostali so

me prepričali, naj se jim pridružim na nočnem sprehodu. Tako sem še isti večer spoznala udeležence iz skoraj cele Evrope. Naslednjega dne se je uradno začel program People and Power. Za uvod v temo smo dobili prav posebno nalogo: paket vžigalic zamenjati z mimoidočimi za nekaj "boljšega". Ekipa ponosne Slovenke (mene), Španke, Poljakinje in Estonke je bila preprosto nepremagljiva. "Domov" smo se vrnile z vrečko Haribo bonbonov.

Čprav se je začetek zdel lahek in igriv, sem se morala skozi predavanja, pogovore in naloge prav pošteno potruditi s svojo angleščino in znanjem zgodovine. V naslednjih dneh smo predelali celotno obdobje Berlinskega zidu, govorili o družbeni moči državnih

voditeljev, izmenjevali mnenja, izkušnje in znanja ter poskušali definirati besedo moč. Da bi si bolje predstavljali takratni čas in razmere, smo si ostanke Berlinskega zidu, spomenike žrtev in bivši zapor Vzhodne Nemčije ogledali tudi v živo. V zaporu nas je zelo pretresel pogovor s človekom, ki je bil nekaj časa tam zaprt.

Čprav so v mestu še vedno prisotne posledice takšne preteklosti, moram reči, da me je Berlin izjemno navdušil.

Mesto je bogato, vsepovsod se nekaj dogaja, gradi. Veliko različnih kultur, načinov življenja ljudi. Hkrati pa je vse urejeno, čisto, beračev skorajda ni.

Obiskovalca prepriča, da sta tipični nemški značilnosti resnično disciplina in red.

Teden je bil zapolnjen z nešteti debatami, ob katerih smo vztrajali tudi do zgodnjih jutranjih ur (še dobro, da smo imeli Coffe Break-e

☺). Po tem potovanju niso ostali le spomini in slike. Ostajajo stkana prijateljstva in ideje za prihodnost.

Sara Bensa, 3. a

S primorske burje v estonsko pravljico

Raziskovalna – prvo mesto na natečaju – motivacijsko pismo – letalska karta (Ljubljana – München – Tallinn) pešačenje po tlakovanih cestah s kovčkom v roki ...

25 mladih Evropejcev iz 13 različnih držav se nas je zbralo v Tallinnu, glavnem mestu Estonije in se v dežju in mrazu odpravilo novim

dogodivščinam naproti. Že na začetku smo se dobro ujeli, tekom tedna pa smo postali super prijatelji. Skupaj smo si ogledovali dve estonski mesti (Tallinn in Tartu) ter znamenitosti, spoznavali njihovo kulturo, si ogledali tri narodne ples v barvitih oblekah in slišali dve estonski pesmi, ki nosita posebno zgodbo v ozadju.

Seveda smo poskusili tudi tipični estonski krožnik – krompir s svinjino in kislim zeljem. In to ne le enkrat, temveč tudi večkrat na dan. **Kljub enoličnosti glavnih jedi smo bila vedno znova navdušeni nad sladlicami.** Bile so odlične.

Nismo pa se žili samo turiste, temveč smo tudi sodelovali pri za nas pripravljenem projektu o demokraciji. V okviru programa smo imeli vsak dan predavanje o določeni temi. Veliko smo razmišljali in še več razpravljali o pomenu in izzivih demokracije, populizmu, medijih in naših izkušnjah na tem področju. Primerjali smo naše države in ugotovili, da se nekatere zelo razlikujejo. Poskusili smo se tudi v vlogi različnih strank in na mestni seji odločali o gradnji

Moskve. Razen znanja, ki smo ga v tem tednu pridobili, lahko pokažemo tudi svoje izdelke. Ves teden smo se namreč v majhnih skupinah ukvarjali z različnimi projekti v povezavi z našo temo – demokracijo. Izdelovali smo družabno igro, posneli kratke filme,

pisali basen, pripravili učno uro in ustvarili časopis. Delo je bilo zahtevno, a nadvse zabavno.

Bili smo na treh različnih šolah in za vsako posebej so nam povedali, da je to ena izmed najboljših šol v

Ines Leban, 3. a

Allons à Pariz

Tudi letošnji maturantje smo se odpravili na zadnjo srednješolsko ekskurzijo v najbolj romantično

Estoniji ..., ups, najboljša. Delali smo kemijske poskuse na ulici, povsem premočeni večerjali v restavraciji z ventilatorjem na stropu, po ulicah menjavali stvari z mimoidočimi, se z vlaki vozili v nedogled, se tuširali z ledeno-vrelo vodo itd.

Torej ..., ankete, intervjuji, sprehodi v knjižnico, listanje revij, analize, buljenje v ekran, neprespene noči ... Je bilo vredno truda?

... Vsaka sekunda se je splačala

Več si lahko preberete na blogu:
<http://eustory.wordpress.com>

evropsko mesto, Pariz. Res je pot trajala skoraj 20 ur in bi si prav vsak izmed nas želel potovanja z letalom, a je minila dokaj hitro, in **ko stopiš na pariška tla ter ujameš utrip tega nepozabnega mesta, kmalu pozabiš na utesnjenost slabo prespane noči.**

Naš prvi ogled, za katerega verjamem, da je ostal marsikateremu izmed nas v lepem spominu, je bil na Montmartru, kjer stoji Sacré-Coeur (cerkev Srca Jezusovega). Do pročelja cerkve namreč vodi ogromno stopnic; na njih so sedeli domačini, pomešani s turisti, in prepevali skupaj z uličnim pevcem. Tudi sama sem se pomešala mednje skupaj s svojimi prijateljicami in zame se je, ob prepevanju pesmi in pogledu na širni Pariz, za trenutek ustavil čas.

Sončni žarki so nas prijetno božali, kar pa ne morem trditi za naslednje dni, ko nas je spremljalo muhasto deževno vreme. Ekskurzija je bila kar pestra, prehodili smo skoraj ves stari del Pariza in si seveda ogledali vse glavne znamenitosti. Kljub temu pa smo imeli tudi dovolj prostega časa za vse tiste malenkosti, ki si jih posameznik želi doživeti v takem

mestu, naj bo to pariško kosilo, nakupovanje v modni prestolnici, kjer so se rodile nekatere največje modne znamke, ali pa le sprehod po pariških ulicah.

Ko govorimo o Parizu, pa ne moremo mimo svetovno znanega Eifflovega stolpa, ki je prečudovit tako v dnevni svetlobi kot tudi ponoči, ko ga osvetljujejo luči. Musée du Louvre, Notre-Dame, дворец Versailles, slavolok Zmage, Elizejske poljane ... Pariz je preprosto popoln.

Manca Bolčina, 4. a

PROJEKTNI ŠKOFIJC

Projekt Comenius – poročilo gostiteljev

Nedelja, 20. 10. 2012:

Prihodi skupin: najprej španske, nato italijanske, angleške, grške, francoske in nazadnje poljske.

Ponedeljek, 21. 10. 2012:

Najprej smo se zbrali na šoli, sledili sta dobrodošlici ravnateljja Vladimirja Anžela in rektorja Slavka Rebca.

Skupine so se nato medsebojno predstavile: državo, kraj kjer živijo, in šolo, ki jo obiskujejo.

Po odmoru so se dijaki za 2 uri pridružili razredom in prisostvovali pouku oziroma si izmenjali predstavitve svojih držav.

Po kosilu smo se odpravili v Postojnsko jamo. Po kratkem filmu o osnovnih značilnostih jame smo v spremstvu vodiča naredili krajši obhod po Postojnski jami ter si ogledali primere tu bivajočih živali. Nato smo se odpravili na jamski pohod od Postojnske jame do jame Pivka, ki smo jo po krajši vožnji z vlakcem prehodili peš in si tako od blizu lahko ogledali različne vrste jamskih mojstrovin.

Torek, 22. 10. 2012:

Dan se je začel s predstavitvijo digitalnega albuma, ki so ga pripravili dijaki iz Grčije.

Sledil je program z naslovom Math for Fun. Vsaka skupina dijakov je pripravila različne anekdote, naloge, probleme, povezane z matematiko. Po odmoru smo s pomočjo fotografij na plakatih predstavili svoje države in pripravili tržnico

tradicionalnih jedi vseh prisotnih narodov.

Vse od 14^h smo imeli dijaki prosto popoldne v lastni (družinski) režiji.

Tuji profesorji so si skupaj z našimi ogledali Podnanos, Vipavski Križ in Goče.

Sreda, 23. 10. 2012:

Zjutraj smo se odpravili na celodnevni izlet na Bled ter v Ljubljano. Na Bledu je vsaka skupina lahko po svoje izpeljala ogled,

v Ljubljani pa smo dobili list z glavnimi napotki do točk, ki smo jih obiskali (»geo catching«). Ker smo imeli časa na pretek, smo si lahko ogledali tudi druge dele Ljubljane. Doživeli smo lepo presenečenje – nekdanji dijakinja naše šole, Barbara Grahor in Mojca Batič, sta na Prešernovem trgu »prav takrat« nastopali kot ulični glasbenici.

Četrtek, 24. 10. 2012:

Prva dejavnost v četrtek je bila predstavitev rezultatov ankete Student's basket, opravljene med

dijaki različnih držav, ki je raziskovala količino in namen porabe žepnine.

Sledil je še zadnji del programa Math for fun s predstavitvijo naše, slovenske skupine, v kateri je »princ« zaslužil nevesto -

»princeso« šele potem, ko je rešil tri (štiri) matematične uganke. Po odmoru je potekalo tekmovanje v Rubikovi kocki. Udeležili so se ga prostovoljci, najboljši rezultat pa je dosegel prav dijak naše šole.

Popoldne smo obiskali proizvodnjo letal Pipistrel v Ajdovščini in nato odšli na zadnje skupno kosilo – večerjo.

Zvečer se je odvijal 1. šolski ples, ki smo se ga udeležili dijaki naše gimnazije ter naši gosti. Rekordna udeležba, dobro vzdušje!

Petek, 25. 10. 2012:

Zadnji dan smo se odpravili na izlet na Slovensko obalo: v Sečoveljske soline, Piran in Koper.

Že sredi dneva sta se poslovili skupini s Poljske in iz Grčije.

Sobota, nedelja, 26. in 27. 10. 2012:

V soboto so se odpravile še skupine iz Italije, Francije in Anglije. Zadnja, španska skupina je odpotovala v nedeljo.

ŠKOFIJC VOLUNTIRA

Predsodek manj, spoznanje več

V petek, 28. 9. 2012, se nas je sedem dijakov skupaj z gospo Adrijano Lampe Mikuž udeležilo zaključka nacionalnega projekta Skupaj zmoremo več v Športnem parku Pale Ajdovščina. V prijetnem srečanju smo se v mešanih ekipah medsebojno sprijeli v balinanju. Ekipe smo sestavljali člani več generacij, poleg nas še dijaki Srednje šole Vena Piona Ajdovščina, prebivalci doma upokojencev Ajdovščina ter člani Slovenskega združenja za duševno zdravje – ŠENT.

Naša zgodba se je začela, ko smo se dva tedna pred srečanjem med glavnim odmorom v avditoriju udeležili predavanja, ki ga je vodila ga. Jasmina Bolterstein. Predstavila nam je skupnost ŠENT Ajdovščina, v kateri se čez dan srečujejo ljudje, ki imajo težave s shizofrenijo in

depresijo. Navdušila nas je nad idejo o medgeneracijskem povezovanju v smislu skupnega tekmovanja in druženja na balinišču v Ajdovščini. Tako smo se polni radovednosti in pričakovanj v petek po drugi šolski uri odpravili na srečanje. Prisotni smo se razdelili v osem skupin po štiri (vsaka je bila sestavljena iz dveh dijakov, člana ŠENT-a in varovanca doma upokojencev). Navdušenje nad napeto igro in tekmovalnost sta nas hitro povezali in začeli smo se spodbujati ter navijati. Tekmovanje je bilo kvalitetno izvedeno, sodili so nam korektni sodniki, ki so nam sproti tudi prijazno razlagali navodila, preskrbljeni smo bili celo z ekipnimi dresi. Dijaki smo bili presenečeni tako nad igro kot nad odprtostjo in komunikativnostjo ostalih članov ekip, saj so igro ves čas spremljale njihove zanimive pripovedi ter anekdote. Po koncu tekmovanja smo prejeli tudi praktične nagrade za sodelovanje in medalje, nato pa smo skupaj pojedli kosilo. V Vipavo smo se vrnili polni novih izkušenj ter vtisov, ki so močno presegle naša pričakovanja.

ŠKOFIJC V SLIKI

Jesenski športni dan

ABRAM

STRUNJAN

1. LETNIK, PODNANOS

GEOCATCHING, LJUBLJANA

2. LETNIK, VIPAVSKI KRIŽ

Delovni tabor v Bosni

Duhovni vikendi 3. letnika

3. a

3. b

3. c

Državno atletsko tekmovanje v Brežicah

11. 10. 2012 so se dekleta iz ŠGV udeležila državnega tekmovanja v atletiki v Brežicah in dosegla odlično 12. mesto. Čestitamo!

Prvi šolski ples

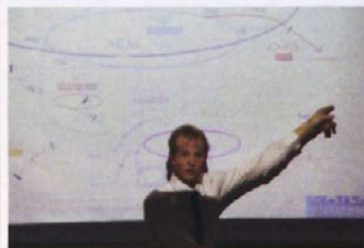

25. 10. 2012 je bil v mali jedilnici ŠGV naš prvi mednarodno obarvan šolski ples, na katerem smo zabeležili rekordno udeležbo.

Uspesni slovenski športniki na ŠGV

Naši večeri – predavanje Matevža Červa

Stična mladih

»Veselite se v Gospodu, zmeraj!«

Tako se je glasilo geslo letošnje Stične mladih, ki sem se je udeležila tudi sama. Bilo je zabavno in nepozabno, kot tudi vsako leto do sedaj. Festival se je začel z ločenim programom za srednješolce in študente, nato pa se je nadaljeval z delavnicami vseh vrst, ki se jih je lahko udeležil prav vsak obiskovalec. Delavnicam je sledilo kosilo, potem pa kmalu že priprava na mašo. Medtem ko se je na glavnem odru odvijal program, je po prizorišču kar mrgolelo stojnic najrazličnejših društev, ki so vabila mlade k prostovoljnim dejavnostim. Okoli 16.00 se je uradno začela sveta maša, ki je bila zares praznična in polna mladostnega petja. Nato pa je sledil težko pričakovani koncert Stična benda, ki je vse zbrane mlade spravil na noge. S tem se je tudi končal dan in trume nasmejanih mladih obrazov so se odpravile domov. Po nebu pa se je dvigalo nekaj srčkastih helijevih balonov, ki so ušli mladim zaljubljenecem iz rok 😊

Teja Čeč, 2. c

Letos sem v Stično odšla prvič. Srečala sem se s prijatelji iz TZV-ja, se udeležila skavtske molitve in spoznala veliko novih prijateljev. Ugotovila sem, da je Stična mladih res zakon.

Zala Dimc, 1. c

Letošnja Stična mladih je bila kot vsako leto super. Še posebej mi je ostalo v spominu zanimivo pričevanje Johna Pridmora. Obiskal sem tudi delavnico »Razmigaj se z nami«, v kateri nas je profesor Toni Brinjevec učil zumba in aerobike 😊. Seveda pa je Stična fajn tudi zato, ker lahko vidim vse znance in prijatelje, ki jih sicer ne morem.

Domen Turk, 2. c

»O happy day ...« se je pelo tistega lepega 17. septembra na tako imenovanem Festivalu mladih v Stični. Letos sem bila tam že tretjič, toda tokrat je bilo to zame prav zares nekaj posebnega. Namreč, prvič sem Stično gledala z odra namesto pod odrom in to je bila zame zares nepozabna izkušnja. Biti animator, plesati na odru in biti v družbi samih »zakon ljudi« ki nasmejanih obrazov uživajo življenje ... Priporočam ☺

Neža Kernel, 3. c

Obisk Johna Pridmora

ŠKOFIJSKA ESTRADA

Ana Čufer, svetovna podprvakinja

Ko slišimo besedi svetovno prvenstvo, se nam to zdi nekaj pomembnega, velikega in tudi težko dosegljivega. Zato smo lahko posebej ponosni na učenko naše šole, Ano Čufer iz 2. a, ki je na svetovnem prvenstvu v radioamaterstvu dosegla odlično drugo mesto. To je šport, ki je še vedno tuj veliko ljudem, največkrat pa ga imenujejo lov na lisico. Tekmovalci v tem športu prek posebnih sprejemnikov dobivajo signale Morsejeve abecede, ki jih pripeljejo do oddajnikov, skritih na terenu. Težavnost proge je tako določena glede na število oddajnikov. Seveda pa ne gre le za iskanje oddajnikov. Pri tem športu so pomembne kondicija, orientacija in iznajdljivost. Ana nam je o sebi in svojem športu povedala nekaj zanimivih stvari.

Glede na to, da je to manj poznan šport, me zanima, kdaj in kdo te je navdušil zanj?

Ko sem bila še majhna, se je s tem začel ukvarjati moj oče. Ta šport je razširil v osnovni šoli v Dobravljah. Kmalu se je z lovom na lisico začel ukvarjati brat in potem je prepričal za sodelovanje še mene. Kot radovednica sem preizkusila

sprejemnik že v 3. razredu, na tekme pa sem začela hoditi v 7. razredu.

Kaj ti je pri tem športu tako všeč, da se ukvarjaš z njim?

Lov na lisico ima toliko podrobnosti in trikov, da vseh ne bom nikoli poznala. Dobre rezultate velikokrat prinesejo izkušnje. Lahko bi rekla, da se z vsako tekmo naučim nekaj novega. Všeč mi je, ker lahko svoje znanje vedno nadgrajujem. In z voljo se lahko naučim veliko trikov, ki me na tekmi ločijo od ostalih. Všeč mi je, da je tukaj pomemben tudi tek.

Pri lovu na lisico gre za poslušanje oddajnika, ki oddaja signale. Kako se pravzaprav orientiraš?

S poslušanjem določiš smer oddajnika. In potem je odvisno od tebe, ali imaš tako dober spomin, da

si boš smer od vseh oddajnikov zapomnil, ali si boš signale narisal na zemljevid. Pri tem je seveda kompas ključnega pomena. Pametno je tudi vedeti, kje na zemljevidu se nahajaš, saj ni ravno najboljša ideja, da prečkaš vse jarke in hribe, kadar se jim zlahka izogneš. Jaz imam na žalost še vedno te probleme.

V šport vlagaš veliko časa. Je težko usklajevati treninge s šolo?

Res je, da mi šport vzame veliko časa, a ni lepšega kot to, da si za svoje napore nagrajen. Pri meni je na prvem mestu šport in šele potem pride šola. Velikokrat se mi je zgodilo, da sem prišla s treninga domov okoli 21. ure in potem bedela za zvezki do 3h zjutraj, saj se mi je nabrala naloga od celega tedna in po možnosti smo naslednji dan še pisali test. Čeprav imam res

malo težav pri usklajevanju časa, saj me vse drugo bolj zanima kot šola, vzamem to kot še en izziv, ki ga moram iz dneva v dan nekako premagovati.

Za doseg tako visokih rezultatov je zagotovo potrebnega veliko dela. Kako in kolikokrat treniraš?

Letos sem začela še bolj intenzivno trenirati, saj sem spoznala, da ni več tako kot včasih, ko sem hodila samo na tekme in dosegala dobre rezultate brez treningov. Ker nimam trenerja, sem si prisiljena sama organizirati treninge. Moram pa reči, da se jih tudi držim. Ker imam po navadi vsak vikend tekmo oziroma dve, treniram 4-krat na teden, ostala dneva si vzamem za počitek pred tekmovanjem. Velikokrat, če sem utrujena, raje kolesarim ali pa si vzamem prost dan. Če pa nimam tekem konec tedna, treniram bolj intenzivno.

Udeležuješ se različnih tekmovanj. Na koliko tekmovanjih si že sodelovala?

Resnično ne vem. Okvirno, če štejemo vsa tekmovanja, torej lov na lisico, navadno orientacijo, tek na smučeh in tek, sem bila na približno 300 tekmovanjih.

Svetovno prvenstvo poteka vsaki dve leti, letos se je odvijalo v Srbiji. Kakšni so vtisi po obisku tako velikega tekmovanja?

Moram reči, da sem bila malo razočarana, ker so mi najprej nekaj

govorili o svetovnem prvenstvu v ZDA, čeprav tudi v Srbiji ni bilo tako slabo. Všeč mi je bilo, ker kljub temu, da sem bila med najmlajšimi, nisem bila tudi med najmanjšimi, saj sem s svojo višino krepko prerasla Japonce in Kitajce. Vsak tekmovalec začuti na takem prvenstvu posebno vzdušje, ki je res neprecenljivo in težko opisljivo.

Mogoče razmišljaš o športu kot o delu v prihodnosti?

Moram reči, da imam cilje za prihodnost, a o tem vseeno še

Nika Obed, 2. a

nisem veliko razmišljala, čeprav se mi taka izbira ne zdi ravno verjetna. V Sloveniji se športnikom vseeno ne godi prav dobro. Veliko denarja za štartnine in ostale stroške moramo plačati sami. Menim pa, da bo šport predstavljal velik del mojega življenja, saj si težko predstavljam, kaj bi drugega počela.

Ana, hvala za sodelovanje. Želim ti še veliko odličnih uspehov, predvsem pa volje, da te bo ta šport še naprej razveseljeval. Srečno 😊

Sosedska (ne)ljubezen

15. septembra 2012 je bila v Vrhpolju pri Vipavi premiera slovenskega filma *Sosedska (ne)ljubezen*, pri kateri imajo prste vmes tudi naši zdajšnji in nekdanji dijaki. Ker je to kar velika stvar, je prav, da vsa šola ve za to. Pri filmu so tako svoj talent kot igralci pokazali Lara Štefančič in Nejc Mesesnel ter naša bivša dijakinja Barbara Slukan, ki je v filmu zaigrala eno vidnejših vlog. Levji delež pa sta prispevala tudi Kristijan Zorn in Dominik Vrčon, ki sta s svojo produkcijsko skupino DD Studio ter ob pomoči Robija Ferjančiča in Izaka Furlana pri filmu

sodelovala kot snemalna in montažerska ekipa, ampak pravita, da sta bila občasno tudi »deklica za vse«. V pogovoru z njima izveste še več ...

Kdo vaju je spravil k projektu, je bil film vajina zamisel?

Začelo se je tako, da je Dominika poklical Nejc Furlan – scenarist filma (takrat smo se le bežno poznali) – in ga preprosto vprašal, če bi s svojo produkcijsko skupino DD Studio sodeloval pri snemanju novega slovenskega filma. Ideja nama je bila všeč in takoj sva rekla, da sva

»za«! Sledil je prvi sestanek in stvar se je začela zares!

Je to vaju prvi film?

Da, to je najin prvi film, ni pa najino prvo snemanje. Do sedaj smo snemali razne »bedarije« (legendarni spot Danza škofijska, miniserija Legalno odštékani, "Jota team" projekti in še in še), sedaj pa sva prestopila v malo bolj resne vode.

Kje ste snemali film?

Snemali smo v Vrhpolju, v Vipavi, Dupljah in v Ajdovščini. Torej vse je "ostalo" v Vipavski dolini.

Koliko časa je potekalo snemanje in koliko časa sta film montirala?

Od konca aprila do konca julija. Posneli smo dokaj hitro, pričakovali smo, da bo trajalo več časa, ampak prvotni cilj je bil, da bo film predvajan septembra, in to nam je

tudi uspelo. Glede montaže je pa tako, da sva montirala praktično ves avgust, torej nama je montaža vzela še dodaten mesec.

Kako pa je snemanje vplivalo na vajino delo v šoli?

Na Dominika, ker je imel v času snemanje že vse rešeno, ni film nič vplival, zato je tudi med šolo (kolikor je je še ostalo) večinoma on snemal, Kristijan pa je sicer imel nekaj nevshečnosti v šoli, ampak ne zaradi filma.

Kje sta pridobila potrebno znanje za snemanje?

Največ s konstantnim snemanjem. Snemanje, snemanje in še enkrat snemanje. Seveda so bile na začetku, kot sva že rekla, to bolj »bedarije«, nato pa sva na naši šoli spoznala zdaj žal že pokojnega Bena Hvalo, ki je nas je obiskal s projektom športnih filmov in je postal nekako najin mentor. Prvi naju je seznanil s profesionalnimi kamerami in profesionalnim delom. Njegov moto je bil: "Vrzi otroka v morje in bo plaval." Enako je bilo z nama. Takoj naju je "posadil" za profesionalno kamero in rekel: »Snemaj!« In sva snemala.

Sta bila za film kaj plačana?

Nič (še), ampak to niti ni bil namen najinega sodelovanja pri filmu. Izkušnje so tisto, kar sva iskala, in dobila sva jih!

Najljubši igralec iz filma oziroma prizor?a

Hm ..., vsekakor kakšna igralka (smeh). Kar se pa prizorov tiče, je bilo veliko zanimivih. Na primer tisti, ko smo Karolino polili z vodo, prizor na letališču (poljub) ter prizor z gnojem.

Je snemanje potekalo po načrtih?

Včasih ja, včasih ne, več ali manj pa ni bilo problemov. Le v dveh prizorih smo imeli težave z vetrom, kdaj pa kdaj smo pozabili kakšen kos opreme, pa se je stvar potem zavlekla, kot pa sva že rekla, večjih težav ni bilo.

Morda kakšna anekdota s snemanja?

Hm ..., na primer, ko smo snemali zadnji prizor, na letališču (Pipistrel v Ajdovščini), smo se pred vsemi mehaniki, dizajnerji in podšefico

Pipistrela pokazali kot totalni amaterji in bebci. Najprej smo prišli samo s kamero, ker je tisti dan močno pihalo in se ni dalo snemati zvoka ter smo zvok naknadno posneli pri Dominiku doma in ga sinhronizirali (to pomeni, da zvok v zadnjem prizoru na letališču ni pristen, ampak je bil dodan), pa še glavni igralec in igralka sta se kregala, ker se nista hotela zares poljubiti.

In za konec, sta zadovoljna s končnim izdelkom?

Z velikim zadovoljstvom lahko rečeva, da JA!

Na premieri filma naj bi se zbralo prek 800 ljudi, zato lahko naši dijakinji in dijakom za uspešno delo iskreno čestitamo (in jih morda vprašamo za avtogram?!)

Če še niste imeli priložnosti videti filma, ekipa sporoča, da si ga boste lahko ogledali tudi na Youtubu, naredili manjši zločin in si ga brezplačno prenesli s Partisa, ali si ga kupili na DVD-ju z vsemi dodatki s snemanja.

ŠKOFIJC V ŠTEVILKAH

Statistika imen

Si se kdaj vprašal-a, koliko je dijakov na šoli z istim imenom kot ti?

Katero ime je na šoli najbolj popularno oz. čigavi starši so imeli najbolj edinstvene ideje pri poimenovanju svojih potomcev, torej tebe?

Če si se že ali se še nisi, Iskre so naredile statistiko imen vseh dijakin in dijakov na šoli.

Število dijakov	Imena dijakov
8	Ana, Neža, Veronika
7	Matija, Sara
6	Martin
5	Anja, Meta, Monika, Nina, Tina
4	Ema, Erik, Eva, Jan, Klara, Luka, Manca, Tadej, Zala
3	Anamarija, Andrej, Barbara, Dominik, Jana, Klemen, Lara, Lucija, Marko, Miha, Polona, Špela, Tilen, Tjaša, Urban
2	Benjamin, Blaž, Boštjan, Brigita, Denis, Domen, Hana, Jakob, Katja, Kristina, Laura, Maja, Marjeta, Maruša, Matej, Mateja, Matic, Matjaž, Mirjam, Mojca, Nastja, Nika, Patricija, Rok, Saša, Teja
1	Amadej, Amadeja, Andraž, Antonella, Anžej, Boris Claus, Chris, Črtomir, Darja, David, Dominika, Elizabeta, Filip, Gregor, Ines, Ireneja, Nejka, Ivana, Izak, Iztok, Janez, Janja, Jasmina, Jerca, Jernej, Judita, Evridika, Julija, Kaja, Karin, Karmen, Katarina, Klementina, Kristijan, Kristjan, Lan, Lana, Larisa, Lea, Liza, Lovro, Maks, Marija, Marja, Martina, Maruška, Matevž, Mia, Miha Boris, Mohor, Nastasja, Nathanie, Neja, Nejc, Nives, Petra, Primož, Remorina, Rene, Roberto, Robi, Sandra, Stanka, Štefan, Tajda, Tamara, Tanja, Tea, Tijan, Tjaš, Tomaž, Toni, Uroš, Urša, Valentin, Vasja, Vid, Žanet, Živa

Spoznajmo prvoletnike

»Stari« ŠGV-jevci! Se še spominjate svojih prvih tednov na Škofijski gimnaziji, ko ste polni novih vtisov od vrat matične učilnice zmedeni opazovali svojo novo šolo in na desetine novih obrazov, ki jih boste po novem videvali vsak dan? Se še spominjate, kateri profesor vam je bil najbolj pri srcu in kateri je bil najbolj dolgočasen?

Da bi letošnje prvoletnike nekoliko bolje spoznali, smo med njimi naredili anketo, ki se je dotaknila nekaj povsem splošnih vprašanj glede njih in seveda ŠGV.

Na vprašanja je odgovarjalo 48 punc, 25 fantov in 1 osebek srednjega spola!

Ugotovili smo, da je med anketiranimi največ ovnov (10), sledijo jim device in kozorogi, ki jih je po 9. Seveda govorimo o njihovih

zvezdnih znamenjih. Največ prvoletnikov prihaja iz Ajdovščine (12), 10 jih prihaja iz Vipave, najdlje živeči fazan pa prihaja iz Murske Sobote. 50 % jih je za ŠGV izvedelo od prijateljev, druga polovica pa od družinskih članov. 89 % se jih strinja, da so profesorji dovolj zanimivi in jim večinoma sledijo. Med fazani je najbolj priljubljen predmet glasba, sledita ji športna vzgoja in matematika!! To tudi pojasni, da so med dijaki najbolj priljubljeni profesor in profesorica Grahor ter profesor Hodak. Za najljubše prostore na šoli so izbrali svoje matične učilnice in jedilnico, malice pa se najbolj veselijo, ko je na jedilniku pica. Kot vsi ostali, tudi oni radi zahajajo k Marjanci, kjer največkrat posežejo sladoledu z okusom čokolade ali piškota, nekateri pa tudi po (zaenkrat še) nedovoljenih substancah.

Ana Furlan, 3. c

ŠKOFIJSKA DOMAČICA

Izjave profesorjev

Velecenjene kolegice in kolegi škofijci!

Uredništvo Isker razpisuje supermega natečaj, v katerem lahko sodelujete prav vsi – da, tudi ti, fazanček! Naloga je pravzaprav preprosta: potrebno je zbrati čim več čim boljših izjav profesorjev med poukom. Vam bo uspelo? Prispevke oddajte v knjižnici. Strokovna komisija uredništva jih bo objektivno ocenila. Najboljše izjave bodo **BOGATO** nagrajene!

Za navdih smo vam pripravili nekaj materiala:

- Prof. Trošt: "No, kerga smo nazadnje mučli?"
- Prof. Emilija pri reševanju enačb: "Ko boste dobili tako enačbo, se me spomnite, kaj vam pravim: Ne reši! ... Ojej, ne, ne! Ne množi!"
- Prof. Trošt: "To je vse narobe. Kupi si en kubik peska in se posuj z njim!"
- Prof. Trošt: "Divji prasc, če je star pou mesca, je tak ku jst, če je starejši, je pa še hujši!"
- Dijak zamudi: "Dober dan! Smo imeli sestanek!" Prof. Trošt: "Vekomaj, amen!"
- Prof. Trošt dijaku: "Dej, pusti si brado. Jst sm si jo hotu poleti, pa je bla siva – bi biu ku pošast!"
- Prof. Božič: "No, dejmo, dejmo bolj hitro. Kok ste počasni!" Dijak: "Kaj počasni! Jst sm čist zadihan od tega hitenja!"
- Prof Trošt: "Eva, kje si? Eva, zakaj te ni? Dežurni, kriv si utaje sošolke! In kje je Miha? Oba sta zginla. In to na katoliški šoli!"
- Prof. Sever: "O, nikoli nisi zadost gvišn, je rekla Zofka in žlajfala v hrib!"
- Dijakinja pri pridobivanju točk: "Ma profesor Vidmar, ma lejte, sej jst sm vse to napisala."
Prof. Vidmar: "Ja, ampak nisi napisala tko, ku jst čem."
Dijakinja: "Ma vse je napisano, sam z drugačnimi besedami."
Prof. Vidmar vztraja: "Ja, samo meni te besede niso všeč!"
- Prof. Slavec: "Dej, ne zehat, no, ka pol bom še jst!"
- Prof. Slavec pri pregledovanju domačih nalog: "Če boste 3-krat brez domače naloge, boste vpisani za BZ!"
Dijakinja: "Ma profesorca, ma kej pomeni BZ?"
Prof. Slavec: "Joj. Ja, tu pomen brez veze!"
- Prof. Breščak: "Čista je votel mehur, napolnjen z vodo."

Pesmi

Dragi moji! ☺

Verjamem, da je med nami veliko umetnikov, ki radi beremo, določeni pa tudi pišemo poezijo. Nekateri, tisti bolj pogumni, so se odločili, da se nam predstavijo v tej številki Isker, vse ostale, bolj sramežljive, pa vabim, da svoje zapisane misli in občutke delite s širšo javnostjo že v naslednjem šolskem glasilu!

ULIČNA SVETILKA

Hladna zimska noč
Okrog mesta se ovija,
Vir svetlobe kliče na pomoč,
Ker tema v očeh se odbija.

Le mala ulična svetilka
Na robu ulice brli,
Je potepuhova rešilka,
Ki na klopci tam pod njo sedi.

Razmišlja on o sreči?
Kaj to sploh sreča je?
Kaj skriva se v taki vreči?

Le kaj ogreje ti srce?

Po telesu spreleti

Hladen ga drget,

Tako osamljen se mi zdi,
Njegov otožni ta pogled.

Pa prileti k njemu ptica,
Drobtine zoba tam po tleh,

Zažarijo mu vesela lica,
Potepuhov obraz razleze se v
nasmeh.

To je njegova sreča,
Svoboda življenja iz dneva v dan,

Njegova duša, le za naravo je
goreča,

On sam nebu je predan.

Vse to mi da en sam večer,
Zdi se malo, vem,
A v meni vlada hud nemir,
Ker pogrešam en sam preprost
objem.

Vsak si išče svojo srečo
V majhnih, majcenih stvareh,
Malo lučko to gorečo,
Ki svetila bi nam na poteh.
Pot je dolga in boleča,
A vse konec svoj ima,
Ta pesem moja, hrepeneča,
Išče ptico mojega srca.

Neža Kernel, 3. c

ISKRE IZ ČRKA

Vsak dan smo stvaritelji mnogih
besed,
mnogih novic, šal, nasvetov ...
Zapuščajo misli, odhajajo v svet.
Mnoge so glasne, a tihi šepet
bo našel človeka, razjasnil pogled.
Najdlje poletijo, noč temno svetlijo
besede, ki drugemu dobro želijo.
So drobne, kot *iskre*, a ta drobni žar,
ko veter jih ujame in v ogenj
razvname,
srce bo odtajal, zanetil požar.

Neznan Škofijc

Pogled se upre.

Vidi se le spokojnost,
brezkončnost teme.

Martin

VONJ VANILJE

Vonj vanilje. Sveža sapa na mojem licu.

Prsti prepleteni z mojimi lasmi delajo lahne,

Komaj opazne vrtljaje. Oči, ki prodirajo z neustavljivi silo v mojo globino.

Čar ustnic, na katerih se zrcali nežnost
Strasti ...

Si to ti? Kdo si? Povej mi in lažje mi bo.

Povej, zakaj, zakaj je pretežko to najino slovo?

Že led se bo kmalu stopil. Že zvon je ponovno

Odbil. Kaj čakaš? Zazri se v prostrano nebo.

Odkrij tisto zvezdo. Tisto, ki predstavlja

Najlepše nebesno telo.

Sam si. Čeprav se počutiš sprejet.
Sam si.

Kot ptiček je v kletko ujet. Prekruto je biti

Današnji naš svet.

Bojiš se. Vztrajno skrivaš to nenehno bolečino.

To nenehno željo, ki želi si človeško bližino.

Ozri se nazaj. Povej mi vse. Vse mi priznaj.

Bodiva kot včasih ... le jaz in le ti.

Med nama nikakršnih iskric ni.

So le besede, so le občutki, ki razkrivajo nama

Jih bežni trenutki. So dlani, ki spremljajo

Naju na razpotju poti.

Ljubezni ni.

Ta ostala je le moja misel. Le moja kri

Udarja takt v žili. Samo sanje drznejo sanjati

O takšni idili. Nočem več sanj. Želim si resničnost. Želim si, da čustvo

Ljubezni doseže svojo pravičnost.

Če me slišiš, ne poslušaj zaman. Slišiš le

Delček pozabljenih sanj.

Za večno boš v meni kot angel srca, Za vedno imela bom tvojo podobo sveta.

Tisto nekaj je umrlo. Tisto nekaj ne obstaja več. Vendar ohranila za vedno grenak bom spomin, ker rada te imam čisto preveč.

Neznana škofijka

ZRCALO

Gledam vase.

Ali ona gleda vame?

Temne oči, svetli lasje

– popoln kontrast.

Sem to res jaz?

Pozdravljena, slika, rada bi te spoznala.

Mi lahko poveš, kdo sem?

Počutim se namreč izgubljeno, nikjer v množici ljudi se ne najdem.

Vsi so tako drugačni.

Ah, saj vem, da mi ne moreš pomagati.

Saj si samo moj odsev,

ki se blešči v moje oči.

Vse tako preprosto se dni.

Sara Bensa, 3. a

Razredni rap

Last minute, 4. c

Res stvar ni lepa,
če pouk se obeta.

Skoraj res bi ga imeli,
ker ga napisat nismo teli.

Ampak raje kot v klopih sedet,
smo šli ta rep zapet:

I had some breakfast,
pol sm od doma šla,
é arrivato il pulman,
do šule sm se drajvala.

Magistra dixit:

»Puella clara non est.«

Zato sem s šole zbežala
in šla raje na ples.

Pod most sem stekla
in ribice štela,

me Breščakova je ujela
in me za lase prijala.

Me je v šolo odvekla
in šuštaršiču rekla:

»Zajca sem iz grma zvlekla!«

On je samo pokimal,
se zame sploh ni zanimal,
srajčko si je popravil
in se na hodnik odpravil.

Breščakova pa se ni vdala
in mi izroček podala.

Refren:

Le kje se Sonja potika?

Jo redarska služba mika.

Il testo era scritto

tazadnja minuta

Sonja non c' é siamo restati soli
é questa é una cosa bruta.

Faciebam to besedilo

Se opravičujem,

ker ta tekst poslušat je muka,
ampak šlo se nam je sam za to,
da ni pouka.

Razredni rap, 4. a

To življenje ni hvaležno

Non e' sempre facile di essere solo.

Jeser will dir deine Träume aus zu
reden

'cause they want you ti give up.

Slušaj svoje srce i vjeruj u sebe!

Dum spiro, spero!

Nunca es tarde cuando la ducha es
buena.

+ v fransoščini

Ali bi šel z nami v Paris?

Hočem rezat kruh v 4 jezikih, 3. c

Ich bin in das Geschäft gegangen,

Dort habe ich ein Brost gesehen,

Habe das Bort gekauft

Und dann habe ich nach Hause
gegangen.

Ex cucullo panem traxi

Et sub cultellulum posui.

Deine secare inepi

Et eam amavi.

I wanna cut bread

Nobody's gonna stop me

Ich möchte das Brot schneiden

And I'll cut break anyway!

Panem secare opto

Or I will strangle you!

Pane voglio tagliare

It will never change!

Poi é arrivato papi
Ha detto ripulisci,
Ho dette va fan culo
Voglio tagliarlo!

Than came my sister
She said she'd baked something.
Finally she ran away
'cause I am cutting bread.

I wanna cut bread
Nobody's gonna stop me
Ich möchte das Brot schneiden
And I'll cut break anyway!
Panem secare opto
Or I will strangle you!
Pane voglio tagliare
It will never change!

Sad love story, 3. b

Puella pulchra est
Učiraj šla je jest
And she was very fast.

Lei ha incontrato un ragazzo
In povedala mu je v faco:
I love you, te quiero, ti amo avvero
Je t'aime, nosim te v srcu kamorkoli
grem.

A boy blushed, he was red like a
cherry:
Ti pa najlepša si zame v tej
atmosfera.

Loro sono andati nel ristorante
Ona pa začela je gledat druge fante.

Brzo ji zapjeval je:
Rumeno je sunce
Zelena je trava
Joj ta moja pulchra, koga zafrkava?

Vstala, šla do kr enega tipa:
A mi prideš pomagat ka pr men
doma
Full pušča pipa?

Tip ji odgovoru: šprehenzi deutch?
Je m'appelle Martin ga va tres bien!

Now this girl was very depressed
And she didn't care ybout the rest.

Lei ha guardato alla gente,
E si é ricordata tutto che aveva in
mente.

Nočem tega tipa, sploh ga ne
prenešem,
Rajši svojo številko med vse fante
raznešem.

Semper pauper eris, si pauper es.
In jst sm to kokoš hotu povabiti na
ples?

Ona hoče sama bit!
He said this to waiter and gave him
a tip!

Tako je zgodba h koncu prišla,
Žalostna ostala sama sta oba!

Brez naslova 3. a

Dobrodošli dame in gospodu,
Danes z vami rap grupa iz spodnjega
štuka.

K bomo repal mi, se bo drugim
nrdila bruka.

Ciao ragazzi e ragazzine,
Prpravte se, d vam dvignemo
kocine.

Kle gre zdej Boris: »Men se repat ne
da«,

»Men tut ne, sva že dva«

»Yo no quiero hacer eso.«

A bi ki nrdu za kakšen peso (aber
Natürlich).

Jst rajši grem, ker non so che cosa
dire,

I'd rather die than do this, kr
muorine.

Hey, that's what she said

When you invited ker to tea, oh
mar.

Come on everybody, avete coraggio

Dejmo provat, sej bo šlo.

Carpe diem vsak dan, vedno,

Že Rimljani vedli so.

Gremo zdej, roke gor

Hands up in mani su.

Mi smo d'best daleč naokol

Siete felici, d smo tu.

Ok time's up, finish gre.

V imenu 3.a bi še pozdravu use.

Lepo je blo z vami, have a nice day.

Naslednja točka je na vrsti, gremo
mi naprej.

Mi smo metalci, 2. a

Rap je samo eno navadno
pritož(e)vanje,

Je nekaj čisto drugega kot trdo
garanje.

Redko komu jasno je, kako rap se
napiše,

Ko pa tok časa po metal odru briše.

Mi nismo za rap, mi smo za
spremenit svet,

Če bi sam govoril, ti rata prej umret.

Mi nismo uni tipi k' b' se sam
prtož(e)val,

Ker mi dobr vemo, da tko naumo
napred(o)val.

Naslednje vprašanja je, kako napisat
tko drugač, v latinščini, italijanščini,
angleščini pač.

Lah »How are you«, al »Ilove you«,

» Qudo nomen tibi est?«

We no speak italian, but english is
the best.

Nostar scuola, liceo di Vipava

Sono alzati alle g, zdej pa slovo že
sprašava.

Laboro, laborati, we all laboramus,

Noi tutti 've always scuola amamus.

Škofijska style, 2. b

When they asked me

Wo gehts du in die Schule

E ho detto to Škofijska,

Hanno guardato un po'strano

And daid: »Ka ti si nor?!«

They think che siamo tutti troppo
pidni

But I told them: »Jok brate, das ist
falsch!«

We have a lot of fun,

Ogni giorno, tutti ill giorno,

We have a lot of fun,
In class, jedilnica in akvarij.
Pero non puoi capire
Until you come here in doživiš to.
You can't understand, no, you can't!
I have my school-mates,
I have my friends,
And we have fun, yeah,
We have fun.
Andiamo a Roma,
Andiamo na duhovni
In pwoł še km, ja še km ...
In n šolskem plesi we can dance all
night long ...

I'm sexy and I know it!
Wenn ich gehe in die Klasse
Das ist was ich sehe,
Alle sind gestanden
Und sehanen zu mir
Ho la passione nei pantaloni
E non he paura di monstrare-strare,
strare ...
OPA ŠKOFIJSKA STYLE!
OOO PUELLA PULCHRA!

Italians vs Germans, 2. a

Once upon a time,
When people on this world have
lost their minds,
There began a war,
Between the Italians and Germans
And it lasted for more and more.

And the Germans said:
Wir haben Wurst und Schnitzel.

E noi abbiamo gelato, pizza,
maccheroni
E Ferrari ...

Audi, Wolkswagen, BMW, Porsche,
Mercedes, Opel ...
... wir leben Autos!
Ascoltate questo: Dolce & Gabbana,
Versace,
Tutti questo mi piace.

Schauma und Schwarzkopf
Sind die besten in der Welt,
Sie bringen viel Geld.

Wir trinken Bier und haben Spaß.
Um zwei Nachmittag oder um zwei
in der Nacht.

Noi abbiamo latte macchiato, cafe
correto, cappuccino e anché buon
vino.

Wir haben die besten Süßigkeiten:
Haribo, Kinder und so weiter.

Noi sappiamo che a voi piace Roche
e Nutella e anché Mulino Bianco e
una firma bella.

Pax! Latina regina est!

Razredni rap, 1. c

Je blo enkrat, once upon a time
Ko sem ugotovil that life is not a
crime.
In momento jaz sem se odločil
In tako sem na prvi vlak skočil.

Vse to kul je blo za mene,
A Parigi il treno viene.
Ko sem si ga ogledal je blo vse waw,
Ma sem si reku U've gotta go now.
Čez neki časa sem v Londonu pristal

»Baci e abbracci« kraljici sem poslal.

Pa sem bil v Rimu že v minuti

»Saluti, saluti, benvenuti!«

Ma sem reku da kaj ta tip zdaj muti?

Tko sem hodil okol po svetu

Pa sem v eno se zaltu.

In kadar me vpraša Parlais vous
francais?

Rečem Give me your number, sil
vous plais.

Parigi, London, cel svet, Roma

Jaz sem se odločil, da ne grem več
od doma.

Na koncu dneva nisem mel več kam,
Dear Slovenija here I come!

I'm gonna stay here for now and
ever,

The whole world out there is just
whatever.

Le montagne, i fiumi e mare

Tutti conzoni per cantare.

Slovenija, od kod lepote tvoje,

Za vedno usidrana si v srce moje.

Brez naslova 2, 1. b

REFREN:

Ich bin eine ŠGV-er,

Sono di Vipacco,

And every day I scream out loud

ŠKOLO DELAM NA POLAKO.

Lanjokat nezni seretem

I also like to speak to them

Ref.

Das ist eine kleine Schule,

Kjer nikoli ne jemo čebule.

Ref.

Svi smo mi djeca ŠGV-ja,

We study hard, WE PARTY HARD!

Ref.

Brez naslova 3, 1. c

Bio je prvi šol. dan

Jaz pa sow sow zaspan.

Un poco me strah je tud bilo

Ker nisem vedel, kak bo šlo.

Pa smo malo se igrali

Auch Gemüse smo skuhali

In po kupčkah so nas dali

Vsakmu svojo colore zbrali.

Vkup rumeno in zeleno

Zdej mi je že blo vseeno.

Ko smo dobili še razrednika

Bio je rođen naš prvi a.

Sedaj sem tu in kar žarim

Ko pridno, pridno se učim,

Pa tudi punce so mi všeč,

Ej, ta šola res je lepa reč.

Predstavitev dijaške skupnosti ŠGV

Dijaška skupnost (DS) vključuje vse redno vpisane dijake Škofijske gimnazije Vipava.

Deluje na podlagi statuta, ki smo napisali in sprejeli leta 2011, in v povezavi z Dijąško organizacijo Slovenije (DOS). Dijąška skupnost ŠGV se zavzema za:

- uveljavljanje in varstvo pravic dijakinj in dijakov,
- kvalitetno izobraževanje dijakov,
- zagotavljanje enakopravnosti in enakosti med dijaki,
- dobre odnose med dijaki,
- uresničevanje raznih potreb ali želja dijakov v zvezi s šolskim življenjem.

Izvršni organ DS ŠGV je parlament DS ŠGV, v katerem ima vsak razred po dva predstavnika. Parlament vodi tričlansko predsedstvo (predsednik, podpredsednik in tajnik), ki ima mandat eno leto, pri delovanju pa pomaga mentor (vodja svetovalne službe). Dijąška skupnost ima po dva predstavnika v Svetu šole (nadzornem organu ŠGV) ter dva poslanca v parlamentu DOS.

Za popestritev dijaškega življenja na šoli skrbi DS tako, da organizira šolske plesе, nogometne in košarkarske turnirje.

V minulem letu je DS pričela z ekološko-varčevalno akcijo »EN LONČEK ZA ŠTIRI LETA«, s katero smo zmanjšali porabo plastičnih lončkov, in sicer za kar 200 lončkov na dan. Poleg tega pa smo veliko delali na promociji šole; v ta namen smo napisali tudi scenarij promocijskega filma, novembra in decembra pa smo prodajali božično-novoletne voščilnice za Slomškovo ustanovo. Letos bomo nadaljevali z varčevanjem lončkov, pričeli (in, upam, tudi končali) bomo s snemanjem promocijskega filma, sodelovali bomo v raznih projektih, ki bodo nastali med letom.

Da bi se glas dijakov bolje uveljavil tudi v Dijąškem domu, je DS minulo leto organizirala Domsko dijaško skupnost DD ŠGV, ki se zavzema za popestritev domskega življenja ter posreduje predloge dijakinj in dijakov v zvezi z izboljšanjem domskega vsakdana vodstvu Dijąškega doma. V sklopu domske skupnosti potekajo tekom celega leta različne aktivnosti, in sicer: tečaj šaha, tečaj klekljanja, Prešernove čajanke, tekmovanje v odbojki, nogometu in košarki ter še veliko drugih.

*Miha Saksida, 3. a
predsednik Dijąške skupnosti ŠGV
in ustanovitelj Domske dijaške skupnosti*

Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

18507

ŠKOFIJSKA GIMNAZIJA

Semenišče Vipava

18507